

Europaudvalget
(Info-note I 172)
(Offentligt)

FOLKETINGETS EUROPAUDVALG
Christiansborg, den 12. juni 1996
Europaudvalgets sekretariat

Til
udvalgets medlemmer og stedfortrædere.

Vedrørende møde den 28. og 29. maj 1995 i Bruxelles

Hermed fremsendes resumé af det 3. møde mellem de nationale parlamenter og Europa-Parlamentets parlamentariske udvalg med ansvar for økonomiske og monetære spørgsmål. Mødet havde titlen: "Henimod en fælles valuta".

Fra Danmark deltog Pia Larsen (V), medlem af Erhvervsudvalget og Jens Kirk (V), medlem af Europaudvalget.

Vedrørende de to tidligere afholdte møder kan der henvises til Info-note I (94) 126 og I (95) 49.

Med venlig hilsen

Pia Sellerup

./. Program samt deltagerliste er vedlagt som bilag.

Velkomst og introduktion

Formanden for Europa-Parlamentets udvalg for økonomiske og monetære spørgsmål Karl von Wogau indledte mødet med at byde alle deltagere velkommen. I sin introduktion tog han udgangspunkt i, at på topmødet i Madrid var slagplanen for indførelsen af den fælles mønt i 1999 lagt. Han nævnte, at holdningen i den tyske befolkning var ændret. Fra at spørge om hvornår den fælles valuta kom, spurgte borgerne nu om, hvad den ville komme til at betyde. Der lå nu således en vigtig opgave i at informere borgerne om den fælles mønt. I den forbindelse var det vigtigt med en dialog mellem Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter.

Den økonomiske situation var nu på dagsordenen, og spørgsmålet var bl.a., hvilken betydning lavkonjunktoren ville have for ØMU'en. Han håbede, at der ville komme en række bud på dette spørgsmål.

Kommissær De Silguy, som har ansvaret for økonomiske og finansielle anliggender samt monetære spørgsmål, fremhævede indledningsvist det vigtige i en dialog mellem Europa-Parlamentet og Kommissionen.

De Silguy udtalte, at vækst ikke var nok til at løse problemet omkring arbejdsløshed. Man må også se på strukturelementet. En sund økonomisk politik og målrettede strukturpolitikker er nødvendige. Konvergenskriterierne er ikke udtryk for recessionspolitik men for økonomisk sund fornuft. Der var nu enighed om, at de offentlige underskud skal ned, og fremskrivningerne viser, at et stort antal medlemslande kan nedbringe deres offentlige underskud til under 3 pct. Kontrol med de offentlige udgifter har skabt vækst, og i den situation bliver finanspolitikken vigtig. Bl.a. er det nødvendigt med bedre koordinering og opsyn med den økonomiske politik.

Han henviste i forbindelse med strukturpolitikken til Kommissionens hvidbog fra 1993, hvor Kommissionen påpeger nødvendige foranstaltninger i overensstemmelse med den sociale model. For at imødegå flaskehalseproblemer må der satses på konkurrence, mobilitet, fleksibilitet og transparens. Målet er at skabe en iboende vækst.

Afslutningsvis sagde De Silguy, at udgangspunktet var godt - en ny økonomisk vækst var mulig. Han understregede endelig, at eu-

roen bliver indført til tiden.

Nedskæring af det offentlige underskud og jobskabelse?

Indlæggene fra Scherhag fra den tyske Forbundsdag og Ligot fra den franske Nationalforsamling drejede sig om de tyske henholdsvis franske bestræbelser på at få nedbragt de offentlige underskud og statsgælden. Scherhag kom ind på, at arbejdsløsheden i Tyskland bl.a. hang sammen med arbejdsmarkedets strukturelle stivhed og dårlig lønpolitik. Ligot lagde vægt på, at nedbringelse af de offentlige underskud havde andre formål end blot opfyldelse af konvergenskriterierne. En nedbringelse af de offentlige udgifter ville lette skattetrykket og derved skabe større tillid hos erhvervslivet. Rentesatsen ville blive lavere, forbruget og investeringer blive højere, hvilket ville fremme beskæftigelsen.

Metten, ordfører for Europa-Parlamentet, var ikke enig i Kommissionens anbefalinger på dette område. Hverken ØMU-kriterierne eller fremgang i beskæftigelsen kan nås uden vækst, men saneringsplaner og tilbageholdende lønpolitik er ikke vejen frem, da dette dæmper den indenlandske efterspørgsel. Stigningen i verdenshandelen vil ikke bidrage særligt til væksten, da 90 pct. af EU-landenes handel foregår mellem EU-landene. Metten anbefalede i stedet, at der anlagges en mere fleksibel fortolkning af konvergenskriterierne (f.eks. taler Traktaten om, at landene skal nærme sig de 60 pct. med hensyn til statsgæld) samt, at der i nogle medlemslande slækkes på den økonomiske politik, herunder lønpolitikken.

I den efterfølgende debat drejede synspunkterne sig især om konvergenskriterierne, og om den økonomiske politik, kriterierne lægger op til, kan føre til øget vækst og beskæftigelse.

Turini fra det italienske Senat stillede spørgsmålstejn ved, om Maastricht-kriterierne var den eneste vej frem. Måske skulle man give nogle længere frister, ellers var der fare for endnu større arbejdsløshed.

Herman, medlem af Europa-Parlamentet, var af den opfattelse, at man var nødt til at føre en stram finanspolitik og nævnte Danmark som eksempel på, at en stram finanspolitik havde ført til øget

beskæftigelse.

Betts, labourmedlem i det britiske Underhus, mente ikke, at beskæftigelsen var sat højt nok på dagordenen, og at konvergenskriterierne vendte befolkningen imod ØMU'en bl.a. fordi der kun var tale om monetære kriterier. Han mente, at valget f.eks. af de 3 pct. som mål for offentlige underskud var tilfældigt.

Hvilken europæisk økonomisk politik?

Fernandez De Traconiz fra det spanske Parlament anså konvergenskriterierne som gode mål i sig selv, idet der derved kunne blive skabt en blivende vækst, hvor underskud, inflation og gæld vil blive nedbragt. Det var vigtigt med klare og fleksible kriterier, men også med kriterier, som ikke skal kunne fraviges.

Dernæst kom De Traconiz ind på andre grundfaktorer for beskæftigelsen end selve valutapolitikken. Efter 1999 vil det også blive nødvendigt med kontrolmekanismer, interventionsmuligheder og sanktionsmuligheder. Der skal ske en harmonisering af budgetpolitikken (enhedssystemer), skattepolitikken (bl.a. for at bekæmpe skatteparadiser) og af udenrigshandelspolitikken, herunder udviklingspolitikken. Han gik her ind for en total ensretning.

I sit indlæg gik Hoogervorst, medlem af andenkammeret i det hollandske Parlament, ind for at ØMU'en skulle følges op af flere fælles politikker - ØMU'en var et middel til at opnå økonomisk integration. I øjeblikket blev ØMU'en kædet sammen med negative ting som arbejdsløshed og nedskæringer. I stedet for skulle den kædes sammen med beskæftigelse og vækst.

Derefter kom han ind på Waigels stabilitetspagt. ØMU'en var ikke nok til at sikre budgetdisciplin. Derfor skulle de europæiske finansministre kunne idømme konventionalboder til lande, som overtrådte bestemte kriterier. Stabilitetspagtens tekst er vag, og derfor skal man vælge nogle bestemte kriterier og vægte disse. Meningen var dog ikke, at skabe lænker for de enkelte lande.

En fælles arbejdsmarkedspolitik var nødvendig for at modvirke social dumping, men han advarede mod, at indarbejdelse af et afsnit om beskæftigelse i traktatteksten ikke ville skabe beskæftigelse,

men blot illusioner. Unionen skulle hellere arbejde på at afskaffe barriererne mellem landene.

Ordføreren for Europa-Parlamentet, Cox, mente, at det efter indførelsen af ØMU'en gjaldt om at få skabt sammenhæng mellem den uafhængige centralbank og de decentrale skatte- og afgiftspolitikker. Nedsækninger i de offentlige udgifter ville få midlertidigt negative følger for væksten, og Cox mente, at de tiltag, som Kommissionen foreslog (bl.a. støtte til små- og mellemstore virksomheder og de transeuropæiske netværk), ikke ville få nogen særlig effekt.

For at skabe varig konvergens i 3. fase måtte man tage fat i Waigels stabilitetspagt og få en interinstitutionel aftale i stand om, hvordan man gennemfører en sådan stabilitetspagt. Stabilitetskravene burde tages med i en protokol til Traktaten. Der måtte også tages hensyn til de nationale parlamenters rolle.

Cox mente, at der skulle skabes en decentraliseret fiskal parallellitet til valutapolitikken med mulighed for udsving i såvel finans som skatte- og afgiftspolitik. Han ønskede ikke et fælles budget.

I den efterfølgende diskussion blev bl.a. følgende fremført:

Jens Kirk, medlem af Europaudvalget, sagde, at det var et spørgsmål om, hvor mange lande, der var med fra start. Han stillede også spørgsmål til, hvilke sanktioner, der kunne tænkes, hvis et land inden for ØMU'en i en periode på 2-3 år ikke kunne opfylde kriterierne. Han gjorde opmærksom på, at midler fra strukturfondene indgår i konvergenstallene og ville gerne vide, om man efter år 2000 pillede tallene ud.

Kirk fastslog, at skattepolitik og socialpolitik var nationale anliggender. Han gik ind for fælles udenrigshandelspolitik og fælles landbrugspolitik (dog med mindre støtte). Han mente, at ØMU'en gennem stabilitet ville føre til flere arbejdspladser, men også at det var vigtigt for beskæftigelsen at få det indre marked til at fungere.

Hicks fra den tyske Forbundsdag mente, at der var brug for en fornyet regulering af politikkerne ud fra økologiske og sociale aspekter, således at landene ikke underbød hinanden på sociale

standarder og miljø.

Herman fra Europa-Parlamentet kunne ikke støtte Cox' idé om en interinstitutionel aftale. Markedet vil gå ind og straffe de lande, der ikke opfylder kriterierne. Kommissionen kunne også bruge de midler, der allerede var tilstede, f.eks. forhindre landene i at deltage i dette eller hint program.

Et nyt EMS?

Yannakopoulos fra det græske Parlament tog i sit indlæg udgangspunkt i diskussionen om fortolkningen af konvergenskriterierne. Han mente, at disse skulle tolkes såvel efter bogstav som ånd og under hensyntagen til det økonomiske klima. Men uanset anlæggelsen af en fleksibel fortolkning vil der være lande, som ikke kan være med i ØMU'en, herunder store lande. Dette er et problem, idet de har betydelig vægt på pengemarkedet, og der kan skabes friktioner på valutamarkedet. Det er nødvendigt, at de også fører en stabil pengepolitik, og derfor skal den økonomiske integration og samhørighed styrkes. Stabilitetspagten er her næppe den rette løsning.

Lord Desai fra det britiske Overhus sagde, at erfaringerne fra det tidligere EMS viste, at man skal være omhyggelig, når man søger at skabe en ny struktur. Man må ikke åbne op for spekulation og der skal være mulighed for fleksibilitet. Spørgsmålene er derfor, hvor brede udsvingsmargenerne skal være (og skal de være ens for alle), hvilken forsvarsstrategi, der skal anlægges overfor spekulanter og hvorvidt man vil tillade justeringer inden indtræden i ØMU'en. Desai mente, at båndbredden skulle være mere end 2,5 pct., men mindre end 15 pct. Desai mente, at landene skulle behandles individuelt, og at der således skulle være mulighed for bilaterale aftaler mellem ECB og medlemsstaterne.

Desai kom også ind på euroen og mente omkring fastlæggelse af vekselkursen, at det var vigtigt med en troværdig fælles valuta, hvilket ikke nødvendigvis var en troværdig valuta. I denne sammenhæng måtte det også fastlægges, hvordan euroen skulle justeres i forhold til dollar og yen.

Herman, ordfører for Europa-Parlamentet, sagde at Maastricht-

Traktatens art. 109m (de nationale valutapolitikker er et spørgsmål af fælles interesse) gælder for alle, uanset om de er indenfor eller udenfor. Alle regeringer er forpligtet til at respektere stabilitetspolitikken, og ingen lande kan tillades at så uden for den fælles monetære politik.

Han påpegede dernæst nogle fejl ved EMS, som der skulle rettes op på i et nyt system. Der var for snævre udsvingsmargener, og beslutninger om kursjusteringer blev ikke truffet under hensyn til økonomisk udvikling, men ud fra politiske overvejelser.

Herman mente, at intervention skulle ske fra bankerne i det land, hvor angrebet fandt sted, evt. med støtte fra ECB i tilfælde af spekulation. Støtten skulle dog ikke være ubegrænset.

I den efterfølgende debat var flere inde på, at landene uden for ØMU'en ville få det svært, og at det ville blive sværere at komme med efterfølgende. Nogle lagde vægt på fleksibilitet i et fremtidigt valutasystem for landene uden for ØMU'ens 3. fase.

Von Wogau udtrykte bekymring for, at det indre marked ville bryde sammen, hvis ikke alle lande deltog i et valutaarrangement, der kunne sikre stabilitet i vekselkurserne. Der var behov for et nyt vekselkurssystem, hvor man tog lære af erfaringerne. Primært skulle der være mere fleksibilitet i et nyt vekselkurssystem.

Kirk var af den opfattelse, at landene uden for ØMU'en måtte føre en endnu stærkere økonomisk politik end deltagerlandene. Spørgsmålet var, om landene udenfor ØMU'en kunne forvente hjælp i krisesituationer, og om det var de deltagende lande, der skulle bestemme grænserne for devaluering henholdsvis revaluering.

Hvordan klarer man presset på finansmarkederne?

Hatry, formand for det Belgiske Senats udvalg vedrørende finansielle og økonomiske spørgsmål, begyndte sit indlæg med at ridse problemstillingens omfang op. I 1995 oversteg de bilaterale pengeoverførsler i forbindelse med udvekslingen af varer og tjenesteydelser 8.400 milliarder dollars. Disse pengeoverførsler kunne potentielt bruges til spekulation. Den nuværende recession har ført til kritik af konvergenskriterierne: de er ikke fleksible nok, og

der er ikke tid nok. I Madrid traf man valg om, at det i 1998 skulle besluttes, hvilke lande, der deltager i ØMU'en. Dette var ifølge Hatry politisk nødvendigt, men også i lyset af usikkerhederne en gave til spekulanterne.

Som modtræk kunne "Trial and error"-metoden benyttes. Dette krævede, at landene udviste selvdisciplin og ikke stillede tvivl om projektet, at man via en stabilitetspagt styrkede troværdigheden omkring ØMU'en, og at medlemsstaternes manøvredygtighed blev begrænset på følsomme områder som løn- og prispolitik. Europæiske politiske værktøjer skulle spille en langt større rolle, og integrationen skulle stimuleres på områder, hvor forskellighederne er en hindring for mobiliteten.

Hasse-Ferreira fra det Portugisiske Parlament lagde i sit indlæg vægt på, at man skulle afstemme de økonomiske politikker mere, og at solidaritet mellem landene var garant for fred og stabilitet. Han påpegede, at fra 1998, hvor det bliver besluttet, hvilke lande, der kommer med i ØMU'en og hvilke lande, der står udenfor, er der fare for instabilitet. Det er derfor nødvendigt med information, en bedre dialog mellem institutionerne, kontrolmekanismer, interventionsmuligheder og et forbedret samarbejde mellem de nationale kontrolmyndigheder.

Katiforis, ordfører for Europa-Parlamentet, mente ikke, at Europa havde klaret sig særlig godt på dette område i fortiden. Nu måtte man gøre status og bruge erfaringerne fra kriserne i et nyt system. I perioden op til 1999 er der fare for, at spekulanterne vil udnytte usikkerheden. Dette må modvirkes via realistiske kurser og ved at føre en stabilitetspolitik. Katiforis mente, at en fælles valuta også modvirkede spekulation, idet spekulanterne så ikke kunne spille valutaerne ud mod hinanden.

Afslutningsvis mindede Katiforis om, at man ikke måtte glemme samhørighed og solidaritet - man skulle ikke lægge alle byrderne på de svage lande for at skabe stabilitet.

Efterfølgende kom der bl.a. synspunkter frem om, at man burde modvirke spekulation ved at regulere kapitalmarkederne, f.eks. ved skatter og afgifter, og at ØMU'en skulle sættes igang straks efter beslutningen vedrørende deltagerkredsen.

Lindqvist fra Europa-Parlamentet mente, at der var fare for, at ØMU'en ville føre til forringelser i miljøet og beskæftigelsen og, at ØMU'en automatisk ville føre til fælles finanspolitik og ultimativt en fælles stat. Set i perspektivet omkring øst-udvidelsen kunne ØMU'en skabe større kløfter i Europa.

Afslutning

Fru Randzio-Plath, formand for Europa-Parlamentets underudvalg om monetær politik, takkede for deltagelsen og gav udtryk for, at det var nødvendigt med flere debatter og mere udveksling mellem Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter omkring ØMU'en og problemerne forbundet hermed.

EN

PROGRAMME

THIRD MEETING BETWEEN THE ECONOMIC AND MONETARY AFFAIRS COMMITTEES OF THE NATIONAL PARLIAMENTS AND THE EUROPEAN PARLIAMENT

TOWARDS THE SINGLE CURRENCY

28-29 May 1996

Brussels

Room LEO 1A02

FIRST HALF DAY : Tuesday 28 May 1996, from 3 pm to 6.30 pm

3 pm : Presentation by Mrs Nicole FONTAINE, Vice-Chairman of the European Parliament, in charge of the relations with the Parliaments of Member States

SINGLE CURRENCY, EMPLOYMENT AND ECONOMIC POLICY

With the participation of Mr de SILGUY, Commissioner

3.15 pm - 3.30 pm: Introduction by Mr von WOGAU, Chairman of the Committee on Economic and Monetary Affairs and Industrial Policy,

3.30 pm - 4.45 pm : **REDUCE THE PUBLIC DEFICITS AND CREATE JOBS ?**

Introductory statements by :

- Mr Karl-Heinz SCHERHAG, Bundestag (D) (*)
- Mr Maurice LIGOT, Assemblée nationale (F) (*)

Rapporteur for the European Parliament : Mr Alman METTEN

4.45 pm - 6.30 pm : **WHICH EUROPEAN ECONOMIC POLICY ?**

Introductory statements by :

- Mr FERNANDEZ DE TRACONIZ, Congreso de los Diputados (ES) (*)
- Mr HOOGERVORST, Tweede Kamer des Statengeneraal (NL) (*)

Rapporteur for the European Parliament : Mr Patrick COX

* * *

- 6.30 pm : Reception hosted by Mr Karl von WOGAU, Chairman of the Committee on Economic and Monetary Affairs and Industrial policy, near the meeting room
- 8.30 pm : Dinner hosted by the European Parliament at the restaurant "Aux Armes de Bruxelles" (rue des Bouchers 13)
(a coach will be waiting for the participants at 8.00 pm at the entrance of LEO building, ground floor)

SECOND HALF DAY : Wednesday 29 May, from 9 am to 12.30 pm

**RELATIONS BETWEEN PARTICIPATING AND NON-PARTICIPATING COUNTRIES
IN STAGE THREE OF EMU**

- 9.00 am - 9.15 am : Opening remarks by Mrs Christa RANDZIO-PLATH, Chair of the Subcommittee on Monetary Affairs,

9.15 am - 10.45 am : A NEW E.M.S. ?

Introductory statements by :

- Lord DESAI, House of Lords (UK) (*)
- Mr Yannis YANNAKOPOULOS, Greek Parliament (*)

Rapporteur for the European Parliament : Mr Fernand HERMAN

10.45 am - 12.15 pm : HOW TO DEAL WITH FINANCIAL MARKETS PRESSURE ?

Introductory statements by :

- Mr Paul HATRY, Sénat (B) (*)
- Mr Joël HASSE-FERREIRA, Assemblée pour la République (P) (*)

Rapporteur for the European Parliament : Mr Giorgos KATIFORIS

12.15 pm : Summing up and conclusions

(*) The Committee on Economic and Monetary Affairs and Industrial Policy wanted introductory statements on each topic to be made by representatives from the National Parliaments.

LISTE DE PARTICIPANTS

Bruxelles, 28 mai 1996

TROISIEME RENCONTRE ENTRE LES COMMISSIONS ÉCONOMIQUES
ET MONÉTAIRES DES PARLEMENTS NATIONAUX
ET DU PARLEMENT EUROPÉEN

VERS LA MONNAIE UNIQUE

28 e 29 mai 1996

Bruxelles

ETATS	Députés	Fonctionnaires
AUTRICHE Nationalrat	M. LINZER M. SCHWEITZER M. GARTLEHNER	
BELGIQUE Chambre des représentants Sénat	Mme HERMANS M. TAVERNIER M. HATRY Président de la commission des Finances e des Affairs économiques M. WEYTS Vice-Président M. COENE M. MOENS M. GOOVAERTS	Mme PREUVENEERS
DANEMARK Folketing	M. KIRK Mme LARSEN	Mme SELLERUP M. FRANDSEN
ESPAGNE Congreso de los Diputados	M. FERNANDEZ DE TROCONIZ	M. JIMENEZ DIAZ

FINLANDE Eduskunta	Mme KORHONEN Mme REHN M. VIITAMIES (Commission économique)	M. PEKKARINEN M. VALTASAARI
FRANCE Assemblée nationale	M. LIGOT Vice-Président de la Délégation pour l'Union européenne	
ALLEMAGNE Bundestag	M. SCHULTZ M. SCHERHAG M. GRILL M. HIKSCH	
GRECE Vouli ton Ellinon	M. YIANNAKOPOULOS M. GALENIANOS	
IRLANDE Dail Eireann	M. MITCHELL Chairman Select Committee on Finance and General Affairs	M. MALONE
ITALIE Senato della Repubblica	M. BONAVIDA M. TURINI M. VEGAS	
LUXEMBOURG Chambre des Députés	M. FRIEDEN Président commission des finances M. KRECKÉ Président commission économique	

PAYS-BAS Tweede Kamer des Staten- Generaal	M. HOOGERVORST Vice Pres. de la Commission Finances	M. Van OVERBEEKE
PORTUGAL Assembleia da Republica	M. HASSE FERREIRA	
ROYAUME-UNI House of Commons House of Lords	M. BETTS Lord DESAI	M. NASH M. GODDARD
SUEDE Riksdagen	M. BERGQVIST Mme LINDGREN M. GAVELIN	

C4

Udvalget om Økonomi, Valutaspørgsmål og Industripolitik
 Ausschuß für Wirtschaft, Währung und Industriepolitik
 Επιτροπή Οικονομικής, Νομισματικής και Βιομηχανικής Πολιτικής
 Committee on Economic and Monetary Affairs and Industrial Policy
 Comisión de Asuntos Económicos y Monetarios y de Política Industrial
 Commission économique, monétaire et de la politique industrielle
 Commissione per i problemi economici e monetari e la politica industriale
 Commissie economische en monetaire zaken en industriebeleid
 Comissão dos Assuntos Económicos e Monetários e da Política Industrial
 Talous- ja raha-asioita sekä teollisuuspolitiikkaa käsittelevä valiokunta
 Utskottet för ekonomi, valutafrågor och industripolitik

57

Formand - Vorsitzender - Πρόεδρος - Chairman - Presidente - Président - Presidente - Voorzitter - Presidente - Puheenjohtaja - Ordförande

von Wogau

Næstformænd - Stellv. Vorsitzende - Αντιπρόεδροι - Vice-Chairmen - Vicepresidentes - Vice-présidents - Vicepresidenti - Ondervoorzitters - Vice-Présidentes - Varapuheenjohtajat - Vice ordförande

Metten Θεωνάς (Theonas) Κατηφόρης (Katiforis)

Medlemmer - Mitglieder - Μέλη - Members - Miembros - Membres - Membri - Leden - Membros - Jäsenet - Ledamöter

Areitio Toledo	Garosci	Lulling	Ruffolo
Billingham	Gasöliba i Böhm	Mégret	Schreiner
de Brémond d'Ars	Glante	Mezzaroma	Secchi
Carlsson	Harrison	Miller	Soltwedel-Schäfer
Cassidy	Hautala	Moscovici	Spindelegger
Caudron	Hendrick	Murphy	Svensson
Χριστοδούλου	Herman	Peijs	Thyssen
(Christodoulou)	Hoppenstedt	Pérez Royo	Torres Marques
Donnelly Alan John	Imaz San Miguel	Randzio-Plath	Trizza
Ewing	Kestelijn-Sierens	Rapkay	Vinci
Friedrich	Konrad	Read	Watson
Gallagher	Kuckelkorn	Riis-Jørgensen	
García Arias	Langen	Rönholm	
García-Margallo y Marfil	Larive	de Rose	

Stedfortrædere - Stellvertreter - Αναπληρωτές - Substitutes - Suplentes - Membres suppléants - Membri sostituti - Plaatsvervangers - Membros suplentes - Varajäsenet - Suppleanter

Αργυρός	Falconer	McNally	Sindel
(Argyros)	Fayot	Mather	Sisó Cruellas
Barton	Filippi	Meier	Skinner
Berès	Florenz	Moretti	Speciale
Blokland	Frutos Gama	Nußbaumer	Stevens
Biot	Garriga Polledo	Parigi	Tappin
Boniperti	Haug	Pelttari	Torres Couto
Boogerd-Quaak	Herzog	Peter	Väyrynen
Bowe	Jarzembowski	Piecyk	Valdivielso de Cué
Burenstam Linder	Jové Peres	Podestà	van Velzen W.G.
Colajanni	Kittelmann	Pompidou	Wibe
Cox	Krehl	Quisthoudt-Rowohl	Willcockx
Decourrière	Kreissl-Dörfler	Rinsche	Wolf
De Melo	Laurila	Sainjon	
Ebner	McCarthy	Schlüter	